

Të shpëtuar me anë të hirit (2:8–10)

Në nga gjërat që unë e lë më shumë pas dore është të shkoj të paguaj faturën e dritave.

Fatura e dritave vjen në datën 15 të çdo muaji. Nganjëherë nuk arrij ta paguaj në datën 15. Nganjëherë harroj që nuk e kam paguar dhe e marr vesh kur ndërmarrja e furnizimit me energji elektrike më dërgon një paralajmërim. Megjithatë, ata nuk m'i presin dritat. Ata zbatojnë atë që quhet «30 ditë afat». Për tridhjetë ditë, pas ditës që duhet bërë pagesa, akoma vazhdoj të kem drita, edhe pse nuk kam paguar.

A e meritoj të kem drita në shtëpi për një periudhë 30 ditore, pasi afati i pagesës ka kaluar? Jo, sepse nuk kam paguar. Ata ma shtyjnë afatin e pagesës. Në të vërtetë ata më japin diçka që nuk e meritoj.

«Hiri» është një nga fjalët kyçe në Bibël. Fjala origjinale hebraishte kishte kuptimin e përluljes. Në të vërtetë, fjala do të thotë një favor shumë i madh që i bëhet dikujt dhe jo vetëm kaq, por që i bëhet në mënyrë të papritur, kur personi nuk e pret fare një gjë të tillë. Mendoni sikur një mbret të bënte diçka të mirë për një shërbëtor nga bujaria e zemrës së vet.

Sa herë që Bibla e përmend hirin e Perëndisë ndaj njeriut, ajo thekson se njeriu s'ka bërë asgjë që ta meritonte atë. Perëndia tregon mirësi ndaj nesh thjesht nga dashuria dhe kujdesi që ka për ne dhe jo se e meritojmë atë që na jep. Hiri është diçka që Perëndia vetë, me vullnet të lirë, na ofron dhe jo

diçka që Ai është i detyruar të na e japë.

A e dini se askund në Bibël nuk e gjejmë Jezusin të përdorë fjalën «hir»? Megjithatë, veprimet e Tij na tregojnë se Ai e dinte në mënyrë të përsosur kuptimin e hirit. Hiri rridhte lirisht prej Jezusit. Hiri rrodhi prej Tij në dasmën në Kanë, pranë pusit në Samari dhe në shtëpinë ku Jezusi shëroi njeriun që u ul nga çatia. Jezusi tregoi hir ndaj Zakeut, tagrambledhësit, ndaj gruas që u zgjat të prekte rrobat e Tij dhe ndaj gruas kurorëshkelëse.

Hiri u dha me shumicë sidomos në kryq. Gjatë leximit të Shkrimeve, shikojmë në Golgota një kriminel të dëshpëruar, në prag të vdekjes, që po thërriste: «Zot, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde» (Luka 23:42). Ky hajdut nuk dinte shumë për Jezusin, por ai dinte më të rëndësishmen në lidhje me Jezusin. Ai e kuptoi situatën e tij të pashpresë. Ai e kuptoi se, në qoftë se Jezusi ishte Biri i Perëndisë, ashtu si thoshin shumë njerëz për të, Ai do të mund ta ndryshonte fatin e tij. Kjo shpjegon pse hajduti kërkoi mëshirë. Ai kërkoi hirin që vetëm Jezusi mund ta japë.

Një shkrimtar u përpoq ta përshkruante këtë moment midis hajdutit dhe Jezusit:

Më thuaj, çfarë ka bërë ky njeri për të merituar ndihmë? Ai e ka shpërdoruar jetën. Kush është ai që merr guximin të kërkojë falje? Ai e talli Jezusin publikisht. Çfarë të drejte ka ai të lutet?

A doni të dini të vërtetën? Ai ka po aq të drejtë të lutet sa edhe ju.

E shikoni, ne jemi në kryq. Të zhveshur, të

dëshpëruar, të pashpresë dhe të larguar nga Perëndia.

Këta jemi ne. Jemi pikërisht ne që pyesim: «Pavarësisht nga çfarë kemi bërë, pavarësisht nga ajo që shikon, a ka ndonjë mënyrë që ti të na kujtosh, kur të kthehesh për të gjykuar botën?»

Kristianët nuk duhet të mburren me shpëtimin....

Ajo që na është dhënë, hiri i Perëndisë, është shumë më tepër se sa meritojmë. Por jemi të dëshpëruar dhe pa shpresë. Prandaj lutemi.

Thelbi i asaj që Pali shkroi te Efesianëve 2:8–10 është shpëtimi me anë të hirit:

Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra, që të mos mburret askush. Ne në fakt jemi vepra e Tij, e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira që Perëndia përgatiti që më parë, që ne të ecim në to.

Këto vargje shpallin të vërtetën se shpëtimi vjen me anë të hirit. Këto vargje na thonë: *Vetëm Perëndisë i takon lavdia për hirin që bën të mundur shpëtimin tonë*. Kjo është e vërteta themelore e vargjeve 2:8–10.

SHPËTIMI YNË LARTËSON MADHËSHLINË E HIRIT TË PERËNDISË

Lexoni vargun 8: «Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit» dhe vini re tri fjalët kyçe. E para është emri «hiri». Hiri është e mira që Perëndia i bën dikujt, edhe pse ai nuk e meriton këtë të mirë. S'kemi asgjë që të meritojmë shpëtimin. Ata që jemi dhe ajo që bëjmë kurrë nuk do të mund ta vendosnin Perëndinë në pozicionin e dikujt që në njëfarë mënyre na ka borxh jetën e përjetshme me Të. Asnjë vepër e mirë, asnjë ceremoni fetare, asnjë sakrificë, asnjë kontribut në të holla, asnjë shërbim i kryer në emër të Perëndisë nuk mund ta detyrojë Perëndinë të na shpëtojë.

Mendimi më i mrekullueshëm që mund të kemi është ky: Perëndia na do, kërkon që me anë të hirit të na shpëtojë dhe dëshiron që të na japë jetën e përjetshme me Të në qiell, edhe pse kemi mëkatuar ndaj Tij. Asgjë nuk e tejkalon mrekullinë e hirit të Perëndisë!

Fjala e dytë kyçe në vargun 8 është «të shpëtuar». Folja «shpëtoj» është në formën (diatazën) pësore. Ajo tregon një veprim që është bërë ndaj nesh. Ne nuk e shpëtojmë veten. Perëndia na shpëton. Perëndia vepron për ne. Shpëtimi ynë flet për veprimin e Perëndisë në jetën tonë.

Fjala «të shpëtuar» do të thotë «të ndihmuar, të çliruar». Hiri i Perëndisë na çliroi. Në kapitullin 2

mund të shikojmë se çfarë u desh për këtë. Para dhënies së hirit në jetën tonë, ishim të vdekur, tërësisht të larguar nga Perëndia (2:1), nën kontrollin e djallit (2:2) dhe të dënuar si mëkatarë, përballë gjykimit të Perëndisë (2:3).

Hiri i Perëndisë na çliroi. Hiri i Tij na solli nga vdekja në jetë. Hiri i Tij na çliroi nga kontrolli i djallit. Hiri i Tij na ndihmoi t'i largohemi gjykimit të Perëndisë si mëkatarë të dënuar. Me anë të hirit jemi shpëtuar.

Fjala e tretë kyçe në vargun 8 është «besim». Shpëtimi që kemi me anë të hirit vjen nëpërmjet besimit tonë. Duhet të kemi besim që të marrim ofertën bujare të Perëndisë për shpëtim. Perëndia pret që ne t'u besojmë fjalëve dhe veprimeve të Tij dhe të veprojmë në bazë të tyre. Megjithatë, besimi ynë nuk duhet në asnjë mënyrë të shikohet si diçka që mund të fitojë shpëtimin.

Për shumicën e lëndëve që kam bërë në kolegji kam bërë marrëveshje me pedagogët. Për të marrë notën tetë duhej të bëja këtë, këtë dhe këtë. Për të marrë notën dhjetë duhej të bëja këtë, këtë dhe këtë. Ne fund të semestrit, në qoftë se kisha bërë marrëveshjen për të marrë notën dhjetë dhe kisha bërë të gjitha detyrat që duheshin për të marrë dhjetë, atëherë e kisha merituar atë dhjetë. Pedagogu nuk më kishte bërë ndonjë nder që më kishte vlerësuar me notën dhjetë. Ai nuk tregoi hir për të më dhënë dhjetën. Në qoftë se i kisha bërë të gjitha detyrat e kërkuara, ai ishte i detyruar të më vinte dhjetë. Kjo ishte marrëveshja.

Përsa i përket shpëtimit, situata ndryshon. Ju lutem mos e ngatërroni atë që shpesh e quajmë «hapat e shpëtimit» (dëgjo, beso, pendohu, rrëfe dhe pagëzohu) me një marrëveshje të bërë me Perëndinë. Mos mendoni: «Në qoftë se i bëj këto gjëra, e meritoj shpëtimin». Si mëkatarë që jemi ne meritojmë të largohemi nga Perëndia përgjithmonë. Vetëm me anë të hirit Perëndia na ofron shpëtimin.

Tregojmë besim ndaj Perëndisë kur studiojmë Fjalën e Tij, kur i përkustohemi asaj Fjale dhe kur pendohemi dhe largohemi nga veprimet që janë kundër mësimave të Perëndisë. Tregojmë besim te Perëndia kur rrëfejme se Jezusi është Shpëtimtari për të cilin kemi nevojë dhe kur pagëzohemi për faljen e mëkateve. Megjithatë, asnjë nga këto veprime nuk mund të na bëjë ta fitojmë shpëtimin. Kjo vjen vetëm nga hiri i Perëndisë. Shpëtimi ynë lartëson madhështinë e hirit të Perëndisë.

SHPËTIMI YNË SHFAQ DHURATËN E HIRIT TË PERËNDISË

Lexoni përsëri te Efesianëve 2:8–9: «Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju, po është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra, që të mos mburret askush.» Pali e vazhdon pohimin e tij rreth *shpëtimit me anë të hirit nëpërmjet besimit* me dy pohime cilësore. Të dy nënvizojnë se hiri i Perëndisë është dhuratë nga vetë Perëndia. Ai në mënyrë thelbësore tha: «Ne nuk e arritëm shpëtimin vetë, Perëndia na e dha atë. Shpëtimi nuk është shpërblim për punët e mira që mund të bëjmë në emër të Perëndisë. Ai është tërësisht dhurata e Perëndisë.»

Më tej, Pali ritheksoi se shpëtimi ynë nuk bazohet mbi veprat. Nuk është një çmim apo trofe që e marrim për diçka të kryer me sukses nga ana jonë. Asnjë nuk do të shpëtohet ndonjëherë nga veprat e tij. Pali përjashtoi çdo mundësi të shpëtimit me anë të veprave.

Kent Hughes tregoi një histori të vjetër nga Lindja e Mesme, që tregon se sa e kotë është çdo përpjekje për të fituar shpëtimin me anë të veprave të mira.

...Një njeri po udhëtonte mbi një gomar, kur pa një objekt të vogël, të mbuluar me pupla, në rrugë. Ai zbriti nga gomari për të parë më nga afër dhe vuri re një harabel të shtrirë në shpinë, me këmbët thatanike të drejtuara nga qielli. Në fillim kujtoi se zogu kishte ngordhur, por kur e pa nga afër vuri re se zogu ishte gjallë. Atëherë e pyeti harabelin në ishte mirë apo jo. Harabeli iu përgjigj: «Po!» Burri tha: «Çfarë po bën atje, i shtrirë në shpinë me këmbët të drejtuara nga qielli?» Harabeli u përgjigj se kishte dëgjuar fjalë se qielli do binte dhe kështu po mbante këmbët lart që ta mbante të mos binte. Burri iu përgjigj: «Sigurisht që nuk mendon se mund të mbash qiellin me ato këmbët e tua thatanike!» Harabeli, me një pamje solemne, tha: «Gjithesecili bën aq sa mundet!» Duket qartë se harabeli ma-shtronte veten, duke menduar se mund të mbante qiellin të mos binte. Krenaria e tij ishte boshe dhe e kotë.

Në të njëjtën mënyrë, gjendja e njeriut është kaq e dëshpëruar sa që veprat e tij nuk janë më të dobishme se sa këmbët e një zogu të drejtuara lart në ajër apo se sa vendosja e makiazhit në një kufomë. Asnjë nuk do të shpëtohet ndonjëherë nga veprat apo punët e tij, sado të mira qofshin ato.

Kjo shpjegon se pse është qesharake për një njeri të shpëtuar të mburret dhe me krenari të shikojë një tjetër duke menduar: «Jam më i drejtë se ai. Jam njeri më i mirë se ai. Jam prind më i mirë. Jam më i moralshëm. Jam më besnik në ndjekjen e Jezusit. Jam kristian më i mirë.»

Kjo lloj arrogance shpirtërore mund të depërtojë edhe në zemrat dhe mendjet tona, ndërkohë që tregon se nuk kemi kuptuar asnjë gjë në lidhje me hirin shpëtues të Perëndisë. Ne të gjithë jemi njësoj para kryqit të Krishtit, duke pasur të njëjtën nevojë për shpëtimin e ofruar prej Tij. Shpresa jonë nuk është drejtësia jonë, nuk është sa të mirë jemi si prindër apo fëmijë, nuk është as morali ynë. Shpresa jonë e vetme është dhurata bujare e Perëndisë, Jezu Krishti. Si rrjedhim, asnjëri prej nesh nuk ka arsye të mburret apo të pretendojë se është më i mirë se të tjerët. Asnjëri prej nesh nuk ka të drejtë t'i braktisë ata që duken më të dobët. Duhet t'i ndihmojmë të tjerët në dobësitë e tyre dhe të kërkojmë ndihmë për dobësitë tona.

Jemi thirrur t'i gëzohemi dhuratës së hirit të Perëndisë, t'i duam të tjerët duke u shërbyer dhe duke u bërë të njohur shpëtimin me anë të hirit të Perëndisë, si dhe të duam gjithë motrat dhe vëllezërit kristianë. Duhet t'i duam vëllezërit ashtu si janë, me problemet dhe gabimet e tyre, sepse të gjithë kemi marrë të njëjtën dhuratë, hirin e Perëndisë.

SHPËTIMI YNË TREGON MADHËSHTINË E HIRIT TË PERËNDISË

Pali vazhdoi: «Në fakt jemi vepra e tij, e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira që Perëndia përgatiti që më parë, që ne të ecim në to» (2:10). Vini re se çfarë jemi: «vepra» e Perëndisë. Fjala greke e përkthyer «vepra» është «*píma*» dhe do të thotë «vepër arti, kryevepër». Prej kësaj fjale vjen edhe fjala «poemë». Në Krisht ne marrim hirin e Perëndisë dhe bëhemi vepra e Tij e artit.

Pikturat dhe skulpturat e Mikelanxhelos (artist italian i periudhës së Rilindjes Evropiane) dëshmojnë për gjenialitetin e tij krijues. Veprat e Shekspirit na kujtojnë mjeshtërinë e penës së tij. Muzika e Moxartit tregon talentin e një kompozitori të paarritshëm.

Pali po thoshte: «Shikoni përçark, vëllezër. Shikoni njerëzit në bashkësinë tuaj. Shikoni si i ka ndryshuar Perëndia jetët e tyre. Secila jetë dëshmon për gjenialitetin krijues të Perëndisë. Ai ka marrë jetë të këqija, të shkatërruara, të shformuara e të drejtuara si mos më keq dhe i ka bërë vepra arti.»

Ne jemi vepra e Perëndisë. Adoleshentët kristianë janë poema e Perëndisë, që përcjellin hirin, mëshirën dhe dashurinë e Tij. Gratë besnike ndaj Perëndisë janë vepra e artit e Perëndisë që shfaq

bukurinë e jetës kristiane. Burrat në kishë, të gdhendur në mënyrë të vazhdueshme nga Perëndia, janë një imazh besnik i Jezusit. Kur kristianët adhurojnë Perëndinë së bashku, ata janë një panoramë e mrekullueshme e lavdisë së Perëndisë që na shpëtoi.

Ne jemi vepra e Perëndisë. Pse? Vini re pjesën tjetër të vargut: «e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira». Secili prej nesh u shpëtua për të shërbyer. Kurrë nuk jemi tepër të rinj për të bërë vepra të mira dhe nuk ka moshë pensioni për kryerjen e veprave të mira. Jezusi tha: «Ashtu le të shndritë drita juaj para njerëzve, që të shohin veprat tuaja të mira dhe të lavdërojnë Atin tuaj që është në qiej» (Mateu 5:16).

Vepër e mirë nuk është vetëm të shkosh të dielave në mëngjes për t'u takuar me bashkësinë, për të adhuruar Perëndinë. Veprat e mira kanë të bëjnë me jetën e përditshme, me mënyrën se si flasim dhe me fjalët që përdorim ndaj motrave dhe vëllezërve në shtëpi, me cilësinë e punës që bëjmë për punëdhënësin, me durimin që tregojmë ndaj shitësave mashtrues, me qëndrimin që mbajmë kur flitet për vjedhjen, korrupsionin apo çdo shfaqje të shkeljes së ligjit, me mënyrën se si e zbatojmë vetë ligjin dhe me inkurajimin që i bëjmë atij që na hap zemrën.

Veprat e mira kanë të bëjnë me jetën tonë dhe me mënyrën si e jetojmë atë.

KONKLUZION

Në librin e tij «*Ungjilli i rreckamanit*», Brennan Manning jep një histori të treguar nga një doktor:

Qëndroj pranë shtratit të një gruaje të re. Fytyra e saj pas operacionit, goja e shtrembëruar nga paraliza e bëjnë të duket si palaço cirku. Një fije e nervave të fytyrës, ajo që kalon nga muskujt e gojës, është këputur. Kjo do të jetë pamja e saj që këtej e tutje. Ju siguroj se kirurgu kishte punuar me zell e me kujdes gjatë operacionit. Megjithatë, për të hequr tumorin në faqen e saj, u desh të pritej fija e nervit.

I shoqi i saj ndodhet në dhomë. Ai qëndron në anën tjetër të shtratit dhe, së bashku, ata duken sikur banojnë në dritën e llambës, të izoluar nga unë, sikur jetojnë më vete. Kush janë ata, pyes veten. Si ka mundësi, në këtë situatë, ta vështrojnë dhe prekin njëri-tjetrin me kaq dashuri? Gruaja e re flet.

«A do të jetë goja ime gjithmonë kështu?», më pyet.

«Po», i them, «kështu do të jetë, sepse nervi është prerë.»

Ajo tund kokën dhe hesht. Por burri buzëqesh.

Autor: *Rusty Peterman*
Marrë nga seria: «*Efestanëve*»

«Më pëlqen», thotë ai, «duket lezetshëm.»

Menjëherë e kuptoj se kush është ai. E kuptoj dhe ul vështrimin. Nuk mund të mos kesh druajtje para një njeriu kaq të dashur e të kujdesshëm. I shkujdesur, ai përkulet të puthë gojën e saj të shtrembër dhe jam aq pranë sa mund të shoh se si buzët e tij shtrembërohen për t'u puthitur me të sajat, për t'i treguar asaj se akoma mund të puthen si më parë.

Kujtoni kryqin. Kujtoni Golgotën. Mbani mend se Perëndia ishte atje, Perëndia njeri, Krishti. Perëndia u shtrembërua, u godit, u rrah dhe derdhi gjak. Perëndia, në Jezusin, po «shtrembëronte buzët e Tij» për të na ofruar shpëtimin, në gjendjen në të cilën ndodheshim. E gjithë kjo ndodhi falë hirit të Perëndisë dhe jo falë veprave apo punëve tona, të padenja për atë hir.

Hapeni zemrën për një moment ndaj realitetit të hirit të Perëndisë. A i ka bërë rrugë besimi juaj hirit të Perëndisë të hyjë në jetën tuaj? A jeni pagëzuar, jo për të fituar shpëtimin, por për të shprehur besimin tuaj të fortë se Jezusi është shpresa juaj e vetme?

A ju bën arrogant dhe krenarë ideja se keni marrë hirin e Perëndisë? Ndoshta e kini vënë veten në pedestal. Ndoshta e shikoni veten si më të mirë se të tjerët, në vepra të mira dhe në drejtësi. A ju bën të menduarit për hirin e Perëndisë të shikoni edhe një herë se të gjithë jemi njerëz që kemi nevojë të madhe për Perëndinë? Ndërsa mendoni për hirin e Perëndisë, a do t'i kërkonte Atij t'ju ndihmojë që të mos jeni kaq kritikë dhe kaq krenarë në marrëdhënie me të tjerët?

A ju inkurajon hiri i Perëndisë të shikoni përsëri vlerën dhe qëllimin e veprave të mira? Nga veprat e mira nuk fitojmë asgjë. Ato vetëm na japin një mënyrë të mirë për t'i thënë Perëndisë: «Perëndia im, faleminderit për hirin tënd!»

Dashuria

Dashuria është i vetmi «biznes» që sjell «fitim» vetëm kur tregohesh dorëlëshuar. Jepuani dashurinë tuaj të tjerëve, mos e mbani për vete, «zbrazeni» të gjithë përjashta dhe do të shikoni se nesër do të keni më shumë se ç'keni pasur apo kërkuar ndonjëherë.

«Mendim, qëllim, logjikë, zell, por jo dashuri dhe rrezatim i saj: A nuk është ky një përshkrim i saktë i Satanit?»

William L. Sullivan

© 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara